

Phần 10

Sau mặt bác sĩ xanh như tàu lá vẩy? - Ý da, lại rớt rồi! Để em nhặt lên cho.

Không đợi người nhân viên tốt bụng của phòng thí nghiệm nhặt dùm Minh Tâm cố gượng khom người xuống để tự nhặt mảnh giấy đã bị đánh rơi từ tay mình.

Kết quả thử nghiệm trên mảnh giấy cũng bình thường, vô tư như hàng trăm nghìn mảnh giấy kết quả đã được đi qua phòng này. Nhưng sao bây giờ đối với anh, tờ giấy vô tri này còn bén hơn lưỡi dao thật sắc đâm thẳng vào tim, làm lòng anh nghe tan nát rã rời...

Nụ cười chưa nở trọn đã vụt tắt trên môi anh. Quả thật con đường của tình yêu chân thành ít khi nào được phẳng phiêu, êm ả...

Với tâm nguyện sẽ dành hết tình yêu trong trái tim mình để bù đắp vào khoảng trống hụt hẫng, mà mỗi tình đầu đời đã không cố tình để lại cho Ngọc Diệp.

Nhưng quả là tạo hoá khéo cơ cầu.

Nỗi đam mê thoáng qua biết có nhạt nhoà một cách dễ dàng trong anh? Để anh sớm quên được bóng hình người con gái duyên dáng đáng thương ấy. Anh có cảm tưởng như anh vừa trải qua một tình cảm phiêu lưu trong giấc mơ ảo.

Những ngày qua anh đã vùng vẫy, đã nghị lực lắm khi phải đối phó với làn sóng chấn động bao vây lấy anh. Anh mãi mê vui đầu vào công việc để không còn muốn nghe gì cả.

Nhưng khi dư luận càng ngày càng bàn tán về anh, mẹ anh đã phiền trách anh không ít:

- Minh Tâm ngồi xuống đây cho mẹ hỏi.

Anh ngạc nhiên, vì thấy thái độ nghiêm nghị khác thường của mẹ.

Anh ấp úng hỏi lại:

- Có chuyện gì thế hở mẹ?

Sắc mặt như giận anh lắm. Bà bắt đầu hỏi:

- Con có nghe cả bệnh viện nói gì về con không?

Anh tái mặt chưa biết trả lời ra sao với mẹ.

Bà hỏi tiếp:

- Mẹ ráng lo cho con đến nên người, có địa vị trong xã hội, để giờ này mẹ nhận lấy biết bao lời nhạo báng, chê cười của mọi người chung quanh phải không Tâm?

Anh lắc đầu cố vùnh vẩy hỏi lại:

- Con có làm chuyện gì xấu xa đâu mẹ?

Một phút im lặng căng thẳng. Bà gằn giọng:

- Không xấu xa mà quá nhục!

Không thể ngờ mẹ giận dữ đến thế! Những ngày qua anh đã sống thật ray rứt vì nhận biết cậu Thuận của mình đang ráo riết đeo đuổi Ngọc Diệp.

Thật éo le khi hai cậu cháu lại vô tình trở thành đối thủ của nhau.

Anh phải khuất phục trước sự dày vò của lương tâm, khi không thể mở lời cản ngăn chuyện tình cảm riêng tư của cậu mình. Và ngược lại anh cũng không sao chống lại được tiếng lòng mình cũng đang thổn thức vì yêu.

Anh mấp máy đôi môi giải bày:

- Mẹ đừng trách cậu Thuận, mà cô ấy cũng đáng thương hại lắm mẹ à.

Bà bực mình nói nhanh:

- Thì để người khác thương hại cô ta. Con đang hoàng là một vị bác sĩ trẻ, tương lai rạng rỡ đang đón chờ, mà lại quá dại dột bám theo một cô gái hư hèn như thế.

Anh tập trung tinh thần để nói rõ ràng mẹ:

- Dư luận đã đánh giá cô ấy một cách quá thấp và sai lầm. Tình yêu của cô và anh Hùng Mạnh đáng được trân trọng chỉ còn một bước ngắn cuối cùng là họ đã chính thức kết hôn với nhau. Họ đáng thương ở chỗ vô tình mà nhầm lẫn. Còn lại một phần là do sự thiếu sót của người lớn trong tình thân thiết gia tộc.

Chú ý nghe từng lời bộc bạch của con. Mẹ Tâm như đã cảm thông- Bà cất giọng ngọt mềm hỏi:

- Con đã học hành đến thành đạt. Từ lâu mẹ vẫn hằng mong con tìm được một người vợ cũng có địa vị giàu sang. Hay ít ra cũng phải là một nữ bác sĩ đồng nghiệp như con. Nhưng mẹ hiểu sao con lại đi theo đuổi một cô gái tầm thường như thế ấy?

Anh trả lời mẹ thật chững chạc:

- Con nghĩ tình yêu phải do sự đồng cảm của hai con tim. Con đi từ chỗ thấy thương hại đến yêu mến cô ấy vì nhân cách trong sáng dễ mến. Con không quan niệm phải lấy

vợ đồng nghiệp, vì chưa hẳn đã mến trọng và hiểu nhau để xây dựng một mái gia đình êm ấm hạnh phúc.

Ngâm bằng lòng với lối suy nghĩ bình dị của con. Bà đã hỏi thêm một câu làm anh nghe chới với:

- Bây giờ cô ấy đã chấp nhận tình yêu của con chưa?

Anh đã đưa mắt lăm lét nhìn mẹ và trả lời một cách khó khăn:

- Dạ chưa, nhưng với tấm lòng nhiệt thành chân thật, con tin tưởng cô ấy sẽ không làm con thất vọng.

Dòng suy tưởng của anh bất thần bị cắt đứt khi nghe câu trả lời thật lớn.

- Dạ, bác sĩ Tâm còn đứng trong phòng kia!

Nhìn ra, anh đã thấy bác sĩ Sang bạn mình tất tả đi về phía anh.

Sang hỏi:

- Thử nghiệm có kết quả chưa, sao cậu còn đứng đó.

Minh Tâm không đáp mà thiếu não chìa mảnh giấy cầm trong tay cho bạn xem.

Nhìn vào mảnh giấy Sang vui vẻ vỗ mạnh vào vai Tâm. Giọng anh reo lên mừng rỡ:

- Như vậy là cậu sắp có vợ giàu rồi đấy nhé! Cô ấy đích thực là con ruột của vợ chồng ông phát Đạt.

Khều nhẹ lên chót mũi bạn, Sang còn nói thêm:

- Được là con rể của một gia đình chủ trại chăn nuôi lớn nhất nhì trong tỉnh mình. Thích nhỉ! Xin chúc mừng cho cậu.

Nói xong câu chúc mừng bác sĩ Sang không màng chú ý đến vẻ mặt của bạn mình – chàng bác sĩ vô tình kia bỏ đi một mạch về hướng phòng mổ.

Còn lại một mình Tâm cầm miếng giấy vô tri trong tay lững thững bước đi từng bước thật nặng nề rời dãy hành lang. Anh mất đi còn rất nhiều người đang nóng lòng và hồi hộp ngồi chờ kết quả thử nghiệm này.

Tháng này trời đang vào đông thế mà vẫn còn lất phất những giọt mưa tẻ nhạt, đủ làm ướt sũng chiếc mũ trắng anh đang đội trên đầu.

Một làn gió từ đâu cũng hòa điệu thổi phớt qua người Minh Tâm gây thêm cảm giác tê buốt lòng kẻ đang mang nặng tâm tư sầu lắng.

Bác sĩ Sang nào biết được tâm trạng tuyệt vọng của bạn mình!

Minh Tâm gào thét tạt trong đáy tim mình” Ngọc Diệp ơi! Em là lửa cháy và cũng là giá băng của cuộc đời anh”.

Anh phải tự xua tan mơ ước. Tình yêu của anh như một làn khói mong manh phải chịu nhạt nhòa vì những giọt mưa trái mùa.

Nếu có Sang cùng sánh vai anh hẳn Sang sẽ nghe người bạn thân thiết của mình thì thảo thật nhỏ như để chính mình nghe.

"Thế là chấm dứt bao nhiêu mộng mơ của kẻ đến muộn".

Gìong ca nghiệp dư của cô bạn làm chung sở ngồi sau lưng Hiền cất lên:

Lỡ mai em chết anh có buồn không?

Sao anh không đến khi em còn sống?

Em đi âm thầm giữa chiều lòng lộng.

Phố vui có người ta đông.

Mà em một bóng trông mong...

- Thôi đi bà ơi ca bản gì mà buồn chết đi được.

- Buồn hả? Vậy thì...

Em ơi có bao nhiêu?

Sáu mươi năm cuộc đời...

Hai mươi năm đầu...

- Trời ơi! Ca gì mà cà giựt, cà giựt quá đi. Làm ơn nín dùm một cái.

Cô bạn lẹ làng chồm người lên, nổi gân cổ cãi với Hiền:

- Thấy mình đi nhờ xe rồi làm khó đủ hết. Hổng thèm!

Hiền vừa cầm tay lái nhìn thẳng trước mặt vừa bĩu môi:

- Ca hát cái kiêu của bà, hết rên hự hự lại tới cà giựt, có ma mà nghe.

Giọng khá sôi nổi, cô bạn giải thích:

- Thì thấy buổi sáng mát trời, gió thổi hiu hiu, nên mình mới cất lên mấy lời ca truyền cảm cho bà nghe.

Hiền trừng mắt nói:

- Ca truyền cảm kiêu của bà chẳng khác nào sắp đứt hơi truyền dưỡng khí vậy.

Cô bạn giả bộ hờn mát:

- Chê hát truyền cảm buồn, đổi kiêu hát khác lại chê cà giựt. Khó tính quá ai mà phục vụ văn nghệ cho bà thưởng thức nổi!

Hiền liếc bạn thật nhanh rồi nói:

- Bản nhạc đó người ta ca đàng hoàng thì khỏi chê vào đâu được. Tới phiên bà ca như vậy ai mà thèm nghe.

Cô bạn vui tính cười xòa đáp:

- Thì tại bà chạy chậm quá nên cô tình ca nhanh để cho Hiền chạy nhanh lên đó chứ.

Hiền liền mắng yêu hỏi lại bạn:

- Thôi đi "con quỉ". Bộ bản nhạc của người ta sáng tác ra để cho bà muốn ca điệu nào thì tùy hứng sao.

Cô bạn ngó lơ nói lạnh nhạt:

- Mặc kệ, miễn có khán giả là được thôi!

Hiền quay phắt ra sau:

- Xi! Có "quỉ sứ" mới thèm mượn bà ca với hát như thế.

Cô bạn vừa cười như nắc nẻ, vừa vỗ vai vào Hiền:

- Bởi không có ai mượn ca hát nên mình mới xin vào làm chung với mi rồi còn gì.

Hiền nguýt dài:

- Quả lắm lời.

Hai cô bạn gái cười đùa qua lại thế mà đến công ty lúc nào chẳng hay.

Hiền thắng xe lại thật gấp miệng bảo bạn:

- Thôi làm ơn xuống dùm đi nào! Hay là muốn ta chở vào đến tận phòng làm việc luôn?

Cô bạn bước xuống xe, giọng phàn nàn một cách liến thoắng:

- Xe hư, quá giang đỡ có một bữa mà vất vả với bà quá!

Nói dứt câu cô bạn điềm điềm vào mặt Hiền:

- Để chút nữa ta "mắng vốn" cho mà xem!

Hiền hỏi nhanh:

- Mắng vốn với ai hở?

Cô bạn liền lắc đầu cố tình chọc ghẹo thêm:

- Không biết!

Hiền bậ khóa xe, nhưng cô cũng thấy âm ức hỏi với theo:

- Tại sao lại không biết?

Nhưng cô bạn đã nhảy chân sáo vào đến phòng cô còn quay lại chọc tức Hiền:

- Chút nữa rồi ta sẽ "bật mí".

Sau khi quẳng cái xách tay vào hộc tủ riêng. Hiền còn mãi thắc mắc câu nói đùa của bạn, cô đến kéo chiếc ghế ngồi gần bên rồi lên tiếng thật dịu dàng:

- Hồi nãy bà nói cái gì bí mật, bật mí vậy?

Cô bạn đưa tay bẹo vào chiếc cằm của Hiền rồi hỏi:

- Bộ định dụ dỗ hả cô bé? Không phải để gì đâu nghe!

Hiền đổi sang dọa bạn:

- Không chịu nói thì trưa lợi bộ mà về. Mình không thèm cho quá giang nữa đâu.

Cô bạn tròn mắt:

- Ghê gớm chưa! Còn hăm dọa con nhỏ này nữa hở cô bé?

Hiền làm bộ nghiêm nghị:

- Thật đó! Đừng có trách à!

Cô bạn lại cười hì hì nhìn Hiền:

- Bữa nay trông thật lười quá!

Được nước Hiền trả đũa lại bạn:

- Không lười gì hết, miễn mình đi làm về chạy một mình không thèm chờ ai thì khỏe hơn.

Cô bạn hạ giọng:

- Thôi đi “cô nương”, làm phước sau này cô chồng mới mong sinh được con trai. Còn bây giờ hãy đưa chìa khóa chỗ bàn của Điệp cho mình.

Hiền phản đối:

- Đưa lơ mơ lát nữa bà ấy vào cự nự với mình rồi sao?

Cô bạn cười nói:

- Quả là lạc hậu! Điệp có nhờ mình tiếp dùm xấp hồ sơ còn đang làm dang dở.

- Sao vậy?

Nhìn vẻ ngỡ ngác của Hiền, cô bạn vui cười nói:

- Lại khờ quá! Thì tại bà ấy nghĩ đột ngột nên mới nhờ mình.

Hiền đoán chừng:

- Bộ Điệp lại bận nuôi mẹ hay con bệnh nữa hả?

Cô bạn vừa mở tập hồ sơ vừa trả lời Hiền:

- Lần này không phải nuôi bệnh mà nghe hình như thử nghiệm máu gì đó.

Hiền càng hỏi dồn dập:

- Thử nghiệm máu cho con của Điệp hả? Bộ có nghi ngờ gì thằng bé ấy nữa sao?

Xếp tập hồ sơ lại, rồi đẩy sang một bên, cô bạn kéo ghế thật sát với chiếc ghế Hiền đang ngồi.

Cô gợi chuyện:

- Nhỏ ấy đến nhà, nhờ mình với về vội vã lắm, và có nói mấy câu làm cho mình chỉ hiểu lơ mờ là, rất có thể mẹ bây giờ không phải là mẹ ruột của Điệp.

Hiền mở mắt to kinh ngạc:

- Bộ con xin của người khác à?

Cô bạn tỏ vẻ long trọng:

- Không phải, với kết quả thử nghiệm mới kết luận được sự việc, có thể là do nuôi lẫn lẫn con của nhau.

Hiền gật gù:

- Ồ! Mình hiểu rồi.

Nói hiểu với cô bạn, nhưng thật ra tâm trạng của Hiền lơ lửng như những hạt bụi li ti nhào lộn trong chùm tia nắng lọt vào từ ô cửa trước mặt cô.

Cô bạn cố tạo cho Hiền một niềm tin khi bảo:

- Vì chưa nắm chắc vấn đề nên hiện thời Hiền như đang ở trong một cuộc thi mà chỉ có hai người.

Cô nhấn mạnh:

- Một là thắng cuộc, hai là thua cuộc.

Hiền hoàn toàn chưa hiểu ý cô bạn nên đưa ánh mắt buồn đáp lời:

- Mình có dính dấp gì đến chuyện làm lẫn ấy đâu, mà bảo là thua với thắng.

Cô bạn xô ghé đứng lên nói nhanh:

- Cái mặt xinh đẹp như thế, mà tối như đêm ba mươi vậy đó.

Hiền vẫn lặng thinh một cách vô tội.

Cô bạn đi đến kéo ngăn tủ - Vẻ tức tối hiện rõ trong thái độ của cô. Cô vừa đưa tay lấy những tập hồ sơ vừa nói cộc lốc:

- Có thì người ta mới nói chứ!

Hiền vội nghiêng người kéo tay cô bạn ngồi xuống cạnh mình. Rồi cô nở nụ cười cầu hòa:

- Nào, hãy nói rõ ra đi. Một lát nữa trên đường về, ta sẽ ghé vào đái cho ăn một châu chè bươi.

Như được xoa dịu sự tức tối, cô bạn cười khi bảo:

- Chà! Định "dụ khi" ta nữa hả.

- Thật mà!

Cô bạn còn đưa điều kiện:

- Mà hai chén một lúc mới được à nghen!

Mặt tươi hẳn lên Hiền hứa:

- Bao nhiêu cũng được.

Vẻ trịnh trọng cô bạn hỏi Hiền:

- Mi thương ông phó Giám đốc Thuận lắm phải không?

Bị bạn hỏi một câu quá bất ngờ, Hiền còn ậm ừ chưa nói được thì cô bạn đã liếc cô một cái thật dài:

- Đừng hòng giấu chuyện này nghe. Ta đã hiểu được qua thái độ của mi và ông Thuận trong cái buổi sinh nhật ấy rồi.

Hiền mở to mắt nhìn cô bạn với vẻ kinh ngạc, cô chưa hiểu bạn mình muốn nói với ý gì.

Cô bạn gái thân thiện vội tiếp lời thật nhanh:

- Nếu kết quả thử nghiệm cho biết Ngọc Diệp không phải là con của ông bà chủ trại cá giống thì ông phó nhà mình có thể còn hy vọng cưới được Ngọc Diệp.

Bằng ngược lại thì làm sao ông phó Giám đốc Thuận dám tranh dành vợ của bạn thân mình được.

Hơn nữa Diệp chưa hẳn đã thương ông, vì cô nàng chưa chấp thuận lời cầu hôn.

Rồi cô tự kết luận:

- Như vậy mi sẽ là người độc nhất mà ông Thuận bám víu tình cảm.

Nói đến đây cô bạn cười ha hả:

- Đến chừng đó thì mi còn chờ đợi gì nữa mà chẳng nhảy vào để ngự trị trái tim của ông.

Dù đã lóe lên niềm hy vọng, nhưng Hiền còn lo ngại khi hỏi:

- Mà sự thật Diệp có phải là con ruột của gia đình ông chủ trại không?

- Chắc là...

Cô bạn chưa trả lời được hết câu. Bất ngờ bóng Thuận xuất hiện trước cửa phòng.

Cô bạn vội nhanh nhẩu:

- Đúng không anh Thuận?

Gương mặt đã phảng phất nét buồn Thuận đáp:

- Quả là đúng rồi!

Thuận vừa dứt tiếng, Hiền reo mừng chạy đến ôm lấy cổ Thuận trước ánh mắt chúc mừng của cô bạn.

Cô bạn của Hiền còn nói thêm:

- Người mà ta định "mắng vốn" mi chính là ông phó Giám đốc Thuận đấy.

Nghe tiếng kèn xe lạ có vẻ thật hồi thú. Bà Hùng Dũng nhìn quanh không thấy người giúp việc - Bà vội vàng chạy ra cổng.

Bỗng bà thốt lên vì kinh ngạc:

- Hà, Hùng Mạnh sao con về đột ngột vậy?

Vẻ mặt Hùng Mạnh còn hớn hở chưa kịp trả lời, thì bà lại hỏi dồn dập:

- Có chuyện gì không? Sao không điện cho mẹ và anh hay trước để đem xe ra đón con vậy?

Mạnh cười toét cả miệng. Anh chạy đến ôm mẹ và nói một câu ngắn gọn:

- Con về để kêu mẹ cưới vợ.

Bà Dũng thật mừng rỡ hỏi:

- Cưới Tú Anh phải không?

Nổi mừng vui làm anh không còn nghe rõ câu hỏi của mẹ, mà anh hỏi lại:

- Anh Hùng Minh có nhà không mẹ?

Bà Dũng chỉ vào trong đáp:

- Anh con vừa vào phòng tắm.

Mạnh nắm tay mẹ lôi nhanh vào nhà. Anh hồi thúc:

- Kêu anh dùm con lệ lên đi.

Thấy vẻ lạ lùng của con bà liền hỏi:

- Có chuyện gì gấp lắm không?

- Gấp, gấp lắm.

Bà Dũng vẫn với vẻ từ tốn:

- Hãy để cho anh con tắm xong cái đã. Có mẹ đây được không?

Mạnh nói không kịp suy nghĩ:

- Mai một ảnh hả tắm tiếp:

Bây giờ ba mẹ con mình đi tỉnh. Đi xuống nhà dì Hai ngay mới được.

Nghe con nói bà càng kinh ngạc hơn nữa. Bà hỏi lại Mạnh:

- Có chuyện gì vậy?

Mạnh vừa chạy nhanh đến phòng anh mình tắm, vừa trả lời mẹ:

- Chuyện gì đến đó rồi mẹ và anh sẽ rõ.

Hùng Minh cũng vừa tắm xong bước ra. Anh chưa kịp hỏi lời nào đã bị Mạnh nắm tay lẳng xẵng giục:

- Nhanh lên nào! Anh Minh nhanh lên nào!

Hùng Minh ngỡ ngác hỏi:

- Cái gì thế?

- Đi. Anh cùng đi với mẹ và em.

Sao bao ngày xa cách, nay vừa gặp lại thấy thái độ lạ thường của em trai, Minh đang nghi ngờ tự đặt dấu hỏi: “Chả lẽ Mạnh bị mắc bệnh tâm thần”? Vì anh nhận thấy lời nói của Mạnh chẳng đâu ra đâu, còn thái độ thì thật là buồn cười như một người đấng trí.

Minh vừa há miệng định nói ý nghĩ của mình thì bà Dũng đã chậm rãi bảo với Hùng Mạnh:

- Chuyện gì thủng thẳng rồi tính sau. Con mới về tới nhà hãy nghỉ ngơi cho khỏe đã.

Lời nói của Mạnh vẫn như một kẻ mất bình tĩnh:

- Khỏe, khỏe, con khỏe lắm mẹ à! Khỏi cần phải nghỉ ngơi gì cả.

- Nhưng mà chuyện gì? Anh trông em khác thường quá vậy Mạnh?

Hùng Mạnh bước đến gần bên mẹ rồi chạy sang anh trai.

Hùng Mạnh tiếp tục hỏi hả:

- Bây giờ không còn thì giờ để giải thích. Lên xe đi rồi sẽ nói sau.

Bà Dũng đưa mắt nhìn Mạnh, giọng bà đầy vẻ lo âu:

- Nhưng bây giờ trời đã xế chiều. Để ngày mai mình đi sớm vậy.

Hùng Mạnh nhanh nhẹn đến nắm tay mẹ, giọng anh van vỉ:

- Đi được mà, con sẽ lái xe xuống đó không tốt lắm đâu.

Hùng Minh hỏi em trai:

- Nhưng mà trước khi muốn đi em phải cho mẹ và anh sắp xếp công việc nữa chứ. Đột ngột thế này thì...

Mạnh cắt lời anh trai thật nhanh:

- Đừng lo. Sáng mai em sẽ đưa mẹ và anh trở về đây.

Bà Dũng nhìn ra cửa hỏi Mạnh:

- Rồi đi xe của ai mà con lái về đây vậy?

- Của gia đình thằng bạn về nước chung với con. Lúc này con đi nhờ về đến nhà nó, rồi mượn lái về đây luôn cho nhanh.

Bà Dũng còn chần chừ nên hỏi:

- Tú Anh có về không?

Mạnh lắc đầu lia lịa đáp:

- Không.

Bà Dũng lấy làm lạ thắc mắc:

- Sao vậy?

Nhưng Mạnh đã kéo tay mẹ và anh ra cửa theo mình. Anh hơi cau mày trả lời mẹ:

- Lúc này không có thì giờ để nói đến cô ấy đâu. Mẹ hãy nhờ chị giúp việc trông nhà dùm mình đêm nay.

Nói rồi Mạnh đã phóng ra đến xe đã ngồi vào tay lái.

Bà Dũng và Minh cũng luống cuống theo bước chân Mạnh.

Hùng Minh hỏi mẹ:

- Em con làm cái gì mà khó hiểu quá vậy mẹ?

Nhìn đầu tóc bù xù và thái độ quá khẩn cấp của Mạnh bà trả lời Minh:

- Mẹ cũng nào có hiểu gì đâu!

Từ lúc thấy mặt nó đến giờ là mẹ cuống cuống theo nó.

Hùng Mạnh nhanh nhẹn mở cửa xe, trong lúc miệng giục giã:

- Mẹ và anh lên xe mau.

Thấy vẻ em trai vừa mất bình tĩnh, vừa khó hiểu nên Minh bước đến chỗ tay lái Mạnh ngồi. Minh cười thân tình bảo em:

- Muốn đi đâu thì nói để anh đưa đi.

Hùng Mạnh nhanh nhẩu:

- Minh đi xuống tỉnh.

Vẫn giữ nụ cười thương mến trên môi Hùng Minh nói:

- Ồ, anh sẽ lái xuống tỉnh.

Nhưng Mạnh đã chỉ tay vào bảng trống kê bên, trong lúc mắt nhìn anh trai và nói:

- Anh cứ ngồi không cho khỏe để em tụt lái.

Minh trở mắt nhìn em với vẻ phản đối:

- Nhưng mà em đã đi xa mấy năm nay chừng lái lạc đường đấy.

Đến lúc này Hùng Minh mới thấy mặt em trai bình tĩnh trở lại. và Hùng Mạnh nở nụ cười vui vẻ đầy niềm tin khi nói khẳng khái với anh.

- Nếu đường xa không đòi hỏi thì anh đừng chuyện lạc đường, vì em trai của đã thuộc nằm lòng từ lâu lắm rồi.

- Ghê nhỉ!

Rồi hai anh em cùng nhòe miệng cười trong ánh mắt dịu dàng thương mến của người mẹ nhân từ.

Ngọc Diệp sung sướng nắm lấy tay Hùng Mạnh trong tiếng nhạc tung bừng và những lời chúc tụng hạnh phúc của những người đến dự tiệc cưới.

Trong chiếc áo cưới màu hồng, lúc này trông Ngọc Diệp thật lộng lẫy. Cô càng xinh đẹp hơn với nụ cười tròn vẹn luôn nở trên đôi môi mộng đỏ.

Dù có trí tưởng tượng cao đến đâu, Diệp cũng không thể ngờ có ngày trọng đại hôm nay, cái ngày cô được cùng Hùng Mạnh sánh vai nhau trong tiệc cưới thật linh đình, trước mặt đông đủ bà con hai họ và bạn bè thân thích.

Qua bao ngày đau khổ triền miên. Cô cứ ngỡ đời mình đã bị chôn vùi dưới tận cùng đáy sâu vực thẳm. Bây giờ, ngoài tình thương bao la của người mẹ từ trước đến giờ là bà Lan. Diệp còn có thêm một người mẹ chồng nhân từ phúc hậu là bà Hùng Dũng.

Ngày hôm ấy trên đường đi xuống tỉnh, bà và Minh đã được Hùng Mạnh vui hớn hở kể lại "Cú điện hồi sinh" của Thuận gọi trước báo tin về Ngọc Diệp cho anh hay.

Sự thật về cuộc đời của Diệp làm bà và Minh sững sốt đến tột độ. Khi đến nhà bà cũng ôm chầm lấy Diệp và bé Phúc mà bảo qua hai hàng nước mắt rưng rưng: "Tôi nghiệp cho con dâu và đứa cháu nội đáng thương của tôi! Từ đây các con sẽ được đền bù xứng đáng. Nhất định con sẽ là dâu quý của mẹ - Là vợ Hùng Mạnh chứ không thể là ai khác được".

Hai vợ chồng ông Phát Đạt cũng vui mừng khôn xiết trong ngày cưới của đứa con đã bị nuôi nhầm lẫn hơn hai mươi năm qua.

Ông Đạt đã nói với bà Lan:

- Như lời đã hứa với chị ngày hôm đó, chồng tôi rất vui khi biết được Diệp là con thật sự của chúng tôi. Nhưng qua bao năm chị đã khó nhọc nuôi dưỡng, đùm bọc như đứa con của mình chúng tôi tự thấy không thể tranh giành quyền làm cha mẹ của Diệp đối với chị được.

Bà Đạt cũng nói thêm:

- Vợ chồng tôi rất trân trọng tấm lòng cao quý của chị. Thật tình mà nói. Điệp khó tìm được trên đời này một người mẹ thứ hai như chị.

Bà Lan khiêm nhường:

- Anh chị quá tốt bụng mới nói như thế. Thật ra từ đây tôi xin nhường mọi quyền quyết định về Điệp và cháu Phúc cho anh chị.

Bà mẹ Hai nghe thế cũng góp ý:

- Chu chớ ơi! Hai bên cứ nhường qua nhường lại như thế sao được? Cháu Điệp đã hân hạnh hơn người khác khi vô tình mà có được hai người cha, hai người mẹ tốt như thế này. Vậy thì hai bên phải hợp sức nhau để dìu dắt nâng đỡ cho cuộc đời của cháu mới được à nghe.

Ông Đạt cười thật tươi:

- Vợ chồng tôi hẳn nhiên, phải lưu tâm đến chuyện đờnò xin chi hai đừng lo.

Rồi nhìn sang bà Lan ông lịch sự bảo:

-Vợ chồng tôi cũng thành thật xin lỗi đã làm phiền chị trong những ngày qua.

Ánh mắt sáng rực niềm tin bà Lan đáp nhanh:

- Tôi phải cảm ơn anh chị và chị Hai đây thì đúng hơn. Vì nhờ tìm hiểu ra sự thật, nên đã giúp được Điệp tránh khỏi mặc cảm lỗi lầm và sẽ tìm lại được hạnh phúc bên đứa cháu họ của tôi là Hùng Mạnh:

Người đến dự tiệc cưới trẻ nhất là bác sĩ Minh Tâm.

Vẻ sầu tư đã biến mất nơi anh từ bao giờ. Anh đã vượt qua sự yếu đuối của con tim. Giờ đây trong anh hẳn đang mang một bầu nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Thoáng nhìn dáng vẻ của Tâm, người ta sẽ nhận ra ngay một thanh niên trẻ đầy sức sống. Chắc hẳn phải mang một hoài bão lớn để tiến bước trên con đường tương lai sự nghiệp.

Minh Tâm tươi cười tiến đến trước mặt Hùng Mạnh và Ngọc Điệp để trao gói quà.

Ánh mắt anh thật rạng rỡ khi nói lời chân thành nhất:

- Xin chúc mừng - Thành thật xin lỗi hai bạn, vì bận ca mổ nên đã đến trễ giờ.

Mạnh và Điệp cũng đáp lại bằng nụ cười tươi nhất của ngày vui.

- Thành thật cảm ơn bạn.

Nhìn Hùng Mạnh đang bắt tay thân tình và đáp lại lời chúc mừng của Minh Tâm. Ngọc Diệp liền giới thiệu cùng chồng.

- Đây là bác sĩ Minh Tâm. Cháu gọi anh Thuận bằng cậu.

- Xin hân hạnh được biết Tâm.

Lời nói của Hùng Mạnh vừa dứt, Thuận và Hiền đã từ bàn gần đó bước đến.

Thuận cũng chìa tay bắt lấy tay đưa cháu trai trong lúc môi anh nở nụ cười rất thân thiện.

Minh Tâm lên tiếng chào trước:

- Dạ, chào cậu Thuận và...

Thấy cháu ngập ngừng, Thuận cười và giới thiệu:

- Đây là Hiền vợ tương lai của cậu. Tháng sau cháu sẽ lại bỏ công đi ăn đám cưới lần thứ hai của cậu đó.

Minh Tâm cười xoa đáp:

- Đến chừng đó con sẽ gửi thiệp chúc mừng cậu mợ. Vì tuần sau con đã đi tu nghiệp ở nước ngoài.

Thuận trở mặt nhia Tâm:

- Vậy à! Cậu tưởng cháu còn đang làm thủ tục.

- Dạ, xong cả rồi cậu ạ!

Hai cậu cháu càng xiết tay nhau chặt hơn, để chứng tỏ họ đã xóa đi những cuộc gặp gỡ tế lạnh và gượng gạo thời gian vừa qua.

Thật sự Thuận đã tranh đấu qua những giây phút đầy căng thẳng với nội tâm. Để rồi anh thẳng thốt nhận ra ý nghĩa của chân lý: "Tình yêu không nhìn bằng đôi mắt mà phải nhìn bằng tâm trí".

Và anh đã tìm lại được trạng thái cân bằng khi quyết định gọi điện trực tiếp báo tin cho Hùng Mạnh hay sự việc; để bạn mình quay về với người yêu là Ngọc Diệp.

Thấy cảnh nhộn nhịp vui vẻ của người lớn, bé Phúc tự nãy giờ được Hùng Mạnh bế trên tay - Bé mãi mê theo dõi ống kính của người quay phim - Bây giờ bé mới cảm thấy

hồ hởi thích chí. Bé Phúc vừa vỗ mấy cái vào vai Hùng Mạnh vừa cao hứng kêu lên vang dội:

- Ba, ba... ba, ba...

Ngọc Diệp càng ứng hồng hai má vì Tâm và Thuận còn đang đứng trước mặt. Và chúng kiến được rõ hành động của cùng lời nói ngây thơ mà bé từng gọi qua hai người này ngày nào.

Cố gắng vượt qua sự thẹn thùng, cô chỉ vào Hùng Mạnh và tươi cười nhìn con nói thật ngọt ngào:

- Đây mới đích thực là ba của con đó Phúc ạ!

Thật cái đám cưới có một không hai trên đời – Mọi người lúc nào cũng thấy chuể hoan hỉ bé con trên cánh tay mình, để sánh vai cô dâu đến từng bàn tiệc nhận lời chúc mừng.

Như tiếng chim hót buổi sáng. Diệp khẽ nói gần tai chồng:

- Đến giờ phút này em vẫn còn thấy bàng hoàng như mình vừa bước qua khỏi từ bờ thẳm.

Choàng tay ôm ngang lưng vợ, Mạnh đưa ánh mắt nồng nàn yêu thương nói cùng Diệp.

- Sự đau khổ ngày qua đã kết chuỗi thành niềm hạnh phúc hôm nay.

Rồi anh thật tinh tứ:

- Em có thấy không? trên nền trời kia, áng mây mù đã tan mang theo nỗi kinh dị hãi hùng. Và mình cũng vừa vượt qua được một bờ vực thẳm... mà hồng đó em!

Bất ngờ trong bàn tiệc, có người lên tiếng thật to:

- Giờ này chưa phải lúc cô dâu chú rể thì thầm to nhỏ đâu nhé. Yêu cầu chú rể "Mi" cô dâu một cái thật là "tình" cho bác quay phim ghi vào máy ảnh xem nào.

Đám đông cùng nhất loạt vỗ tay reo:

- Phải đó! Phải đó!

Ngất ngây với hạnh phúc lớn lao trong đời. Ngọc Diệp chia má mình ra trong lúc Hùng Mạnh đang toét miệng đáp lời đám đông:

- "Mi" thì "mi"... nè...!

HẾT